

Φάντης, ὁ πεζός, φανταρία τὸ λέμε ἀκόμα. Ντογάνα τὸ τελω-
νειον. Μουνιτσιπιο δημαρχειον. Σμπίροι, οἱ ἀστυνομικοί. Μπεν-
τένια, ἐπάλξεις. Τρούπα-Τζίβικα, πολιτοφυλακή. Σερενίσιμα,
Γαληνοτάτη, ἡ Ἑνετικὴ Δημοκρατία. Τενέντες, ὑπαρχηγός. Τσιταδι-
νος, ἀστός. Μαλσκαλτσόνε, παστρικό ὑποκειμενο. Κόρπο ντί γκου-
άρδια, ἡ πρωτοφυλακή. Μοριόνι, κράνος, ἓνα εἶδος. Μίσταρκος, ὁ
μισθοφόρος, ὑπηρετής. Κάτεργο ἢ γαλέρα καὶ γαλέρα τὸ κάτεργο. Κα-
τεργαρέοι, οἱ κωπηλάται, ἀλυσσοδεμένοι στούς μπάγκους, ὅλοι μαζί
τσούρμα. Κρότσε ὁ σταυρός. Οἱ κομπανιόνιοι δε-λα Σκάλτσα, ἡ
χρυσὴ νεολαία τῆς Ἑνετίας φοροῦσαν τῆς κάλτσαις ὡς ἀπάνω, τὴ μιά
διαφορετικὸ χρώμα ἀπ' τὴν ἄλλη, τρεῖς χειρότεροι ἀπ' τοὺς μουλεβα-
διέρος τοῦ Παρισιοῦ. Ἀργουζίνος, δεσμοφύλαξ, ἀρχηγός τῆς τσούρ-
μας στὸ κάτεργο. Σιγκισμπέο, ὁ ἀγαπητικὸς τῆς παντροεμμένης στὴν
Ἑνετία. Πατρόνα, ἡ ὑποναυαρχὶς τῶν γαλερῶν σὲ Χριστιανούς καὶ
Τούρκους. Μπαστιόνε, ὁ προμαχών. Γκαλιοντζήδες, τὰ πληρώματα
τοῦ τουρκικοῦ στόλου. Λουμπαρδιέρος, μομπαδιέρος. Τοπτσῆς,
πυροβολητής. Κουλεβρίνα, χονδρὸ τουφέκι, περίπου τὸ τρομπόνι. Μπά-
νιο, ἡ φυλακή. Ταμπερνάκουλο, τὸ ἐπίστεγο, τὸ πίσω τῆς γαλέρας.
Ἑσπαλιέροι, οἱ πρῶτοι ἀπὸ τὴν πρῶμνην κωπηλάται. Βαίλος, ὁ πρέ-
σβυς τῆς Σινιορίας στὴν Πόλι. Ρεάλε, ἡ ἀρχιναυαρχὶς. Κουρσία, ὁ διά-
δρομος ποῦ χωρίζει εἰς δύο τοὺς μπάγκους τῶν κατεργαρέων. Τ' ἄλλα
τὰ ξέροιτε.

Ἡ ἀπίστευτη παλληκαριά τοῦ Ἀστόρε Μπαλιόνε δὲν εἶναι τῆς φαντασίας
τοῦ συγγραφέως, οὔτε τὸ μαρτύριο τοῦ Μπρωγαδίνου, οὔτε ὁ ἠρωϊσμός
τῆς Ἀμμοχώστου.

Κ. Ν. Ρ.

ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΑΔΙΑΚΡΙΤΟΙ

Ἐἰς τὸ Παρίσι εἶχε μεταβῆ ἓνας Ἕλληνας, πολὺ γνωστός εἰς
τὰς Ἀθήνας — ὅπου καὶ ὁ τελευταῖος ἄνθρωπος εἶνε γνω-
στός. Ὅταν ἔφευγεν, ἀπεχαιρέτησεν ἓνα συμπατριώτην του :

— Φεύγω, ἀδερφέ, πηγαίνω νὰ ξαναγίνω ἄνθρωπος. Ἐδῶ
μέσα δὲν εἶμαι οὔτε μυῖγα. Μὲ περιφρονοῦν καὶ τὰ γκαρσόνια
πτο! στὸ διάβολο. Στὰς Ἀθήνας τοῦλάχιστον σὲ χαιρετοῦν πε-
νήντα ἄνθρωποι. Ἐδῶ βυθίζεσαι ἐντελῶς...

— Ὅταν πᾶς καὶ ἀρχίσουν νὰ σὲ χαιρετοῦν, θὰ μετανοήσης,
εἶπεν ὁ ἄλλος. Εἰς τοὺς τόπους, ὅπου σὲ γνωρίζουν, εἶσαι αἰχμά-
λωτος. Δὲν μπορείς νὰ κινηθῆς οὔτε δεξιᾶ οὔτε ἀριστερᾶ, ἂν δὲν
ὑπολογίσῃς καὶ τὴν ἐντύπωσιν ποῦ θὰ κάμῃ τὸ κίνημα σου εἰς
τοὺς ἄλλους. Ἀδύνατον νὰ φορέσῃς τὸ παλῆό σου τὸ καπέλλο
καὶ νὰ βγῆς ἔξω. Πρέπει νὰ εἶνε καινούριο. Ὀλόκληρος δὲ πρέ-
πει νὰ εἶσαι καινούριος, σκηνοθετημένος, παρασκευασμένος,
συγγεγραμμένος ἐπίτηδες πρὸς ἱκανοποίησιν τῶν θεατῶν. Τέλος
ν' ἀκολουθῆς καὶ τὸν δεκάλογον τοῦ Μωϋσέως. Ἐδῶ ἀπεναντίας
εἶσαι ἀπηλλαγμένος ἀπὸ τὰ δεινὰ ταῦτα.

Δὲν σὲ ξέρει κανεὶς, ἀλλὰ καὶ δὲν σὲ ἐνοχλεῖ κανεὶς. Εἴτε τὴν
εἰθεῖαν εἴτε τὴν σχολιάν θέλεις νὰ βαδίσῃς, ἐλεύθερος εἶσαι νὰ
τὸ κάμῃς. Ὅλοι οἱ διαβάται πηγαίνουν τὸν δρόμον τῶν οὐδεὶς

σὲ βλέπει, οὐδεὶς σὲ ἀκούει· εἶνε ὅλοι τυφλοὶ «τὰ τ' ὄτα τὸν τε νοῦν τὰ τ' ὄμματα» καὶ διὰ τὰ προτερήματά σου καὶ διὰ τὰ ἐλατώματά σου. Ἐν Ἀθήναις γνωρίζουν ποῦ ράβεςαι, τί μισθὸν ἔχεις, ποίαν δυσάρεστον λέξιν ἀντήλλαξες χθὲς μὲ τὴν γυναῖκα σου, ἔαν οἱ κωλικοὶ τοῦ τέκνου σου προῆλθον ἀπὸ τὸ νερό ἢ ἀπὸ τὰ φροῦτα, τί ἐνοίκιον πληρώνεις, ποῦ πηγαίνεις. Ἐδῶ καὶ ἂν τὰ δημοσιεύσης ὅλα ταῦτα εἰς τὴν πρώτην σελίδα τοῦ «Χρόνου», θὰ τὰ ἀγνοοῦν. Σ' ἐρώτησε κανεὶς ποία ἦτο ἡ ὠραία κυρία μὲ τὴν ὁποίαν τὸ αὐτοκίνητον σ' ἐπήγαινε εἰς τὸ δάσος τῆς Βουλώνης; Ἐν Ἑλλάδι τοῦτο θὰ εἶχε τηλεγραφηθῆ εἰς τὰς ἐπαρχίας καὶ θὰ συνεκαλεῖτο ἡ Βουλὴ. Τί παραπονεῖσαι λοιπόν; Ἐδῶ εἶσαι σκνίπα, ἀλλὰ σκνίπα ἐλευθέρη. Ἐν Ἀθήναις εἶσαι ἐλέφας, ἀλλ' ἐντὸς κλωθοῦ, ἔξωθεν τοῦ ὁποίου περνοῦν ὅλοι καὶ σοῦ πειράζουσι τὴν προβοσκίδα.

— Ἐχεις δίκαιο... εἶπεν ὁ ἄλλος ἀφοῦ ἐσκέφθη ὀλίγον. Καὶ ὅμως, τί τὰ θέλεις, ὁ ἄνθρωπος εἶνε ἀδύνατος. Πηγαίνω νὰ ξαναγίνω ἐλέφας.

Καὶ ἀνεχώρησε. Ἄλλ' ἔχω τὴν ιδέαν ὅτι, μόλις προσπαθήσῃ ἐν Ἀθήναις νὰ βῆξῃ καὶ παρουσιασθοῦν ἐνώπιόν του οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν ἐφημερίδων, ὅπως τὸν ἐρωτήσουν διὰ τὰ αἷτια τοῦ διαβήματος, θὰ νοσταλγήσῃ αὐτὸν τὸν ὠκεανὸν ἐδῶ τὸν ἀπαίσιον καὶ ὑπέροχον διὰ τὴν ἀδιαφορίαν του.

Αἱ μεγάλαι κοινωνίαι ἀγνοοῦν τὸ ἄτομον. Αἱ μικραὶ κοινωνίαι τοῦ κάμνου κατῆμερινῶς ἀνατομίαν. Αἱ μεγάλαι κοινωνίαι εἶνε ἀδιάφοροι κατ' ἀνάγκην, αἱ μικραὶ ἀδιάκριτοι κατ' ἀνάγκην.

Εἶπομεν *κατ' ἀνάγκην*, διὰ νὰ μὴ κάμωμεν λάθος. Πραγματικῶς ὁ πολιτισμὸς ἀπαιτεῖ νὰ κυττάζῃς τὸν πλησίον σου μόνον ὅταν πρόκειται νὰ τοῦ κάμῃς καλόν, καὶ νὰ μὴ τὸν κυττάζῃς ἀπλῶς διότι εἶσαι περίεργος. Τοῦτο εἶνε τὸ γνῶρισμα μιᾶς πολιτισμένης κοινωνίας. Ἀλλὰ εἶνε καὶ τὸ γνῶρισμα τοῦ ἀνθρώπου ἐν γένει; Ὁ ἄνθρωπος εἶνε διακριτικὸς ἢ ἀδιάκριτος; Κατὰ τὰ ἐννέα δέκατα ὁ ἄνθρωπος, λαμβανόμενος ὡς μονάς, εἶνε ἀδιάκριτος. Ἀπόδειξις δὲ εἶνε, ὅτι καὶ εἰς τὰς μεγάλας κοινωνίας ἂν ψάξῃς, ἀλιεύεις εὐκόλως ἀδιακρίτους.

Ὁ ἄνθρωπος θεωρεῖται τέλειον ζῷον. Ἀλλὰ τελειότερον εἶνε τὸ μουλάρι, ὡς ἐφωδιασμένον μὲ δύο πετσίαι, τὰ ὁποῖα τὸν ἐμποδίζουν νὰ κυττάζῃ ἐκεῖ ποῦ δὲν πρέπει.

[Ἀπόσπασμα ἐκ τῶν τοῦ]

Z. ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ

Εἰς πτωχικὴν κηδείαν ἱατροῦ

ΣΑΝ πέθανε, δὲν βρέθησαν νὰ τὸν ξεβγάλουν φίλοι· ὅλους, ὁ ἀθεόφοβος, τοὺς εἶχεν ἀποστείλει!...

ΣΑΤΑΝΑΣ